

Lucie Blažková: Probouzení

„Co si zatraceně myslíš, že děláš?“ zaječela jsem na ni, když stoupla na lem mých šatů a málem je zničila. Vytrhla jsem se jí a couvla. Chladná voda obklopila mé nohy a zastudila na prstech. Bahno, které se mi na ně přilepilo, smyl proud. Amelie přimhouřila oči, jak ji oslnilo ostré sluneční světlo. „Vybrala sis špatnou cestu, Leo,“ procedila skrz zuby. Sukně se mi nalepila na lýtka, jak se smočila ve vodě. Vztek ve mně vřel, nemá právo soudit má rozhodnutí. Zdálky se ozývala vábivá hudba, kterou si příbuzní nechávali hrát v rozlehlých zahradách našeho rodinného domu. „Nezahrávej si se mnou, Amelie. Matka ti stejně nikdy neuvěří. Však víš, kterou z nás miluje více.“ Krutost mých slov mě bodla u srdce. Omluva se mi drala na jazyk, ale já ji s hořkostí spolkla. Amelie zavrčela a vrhla se proti mně tak rychle, že jsem její pohyb sotva zaregistrovala.

Voda mi zaplnila ústa, když jsem je němým výkřikem otevřela. Nutně jsem se potřebovala nadechnout, ale Amelie mne držela pod vodou. Slepě jsem rukama našmátrala její tělo a pokusila se ji ze sebe strhnout. Její nehty se mi zaryly do kůže. Otevřela jsem oči dokořán, ale neviděla nic. Ani jsem si nevšimla, jak daleko od břehu nás proud odnesl. Z ničeho nic se Amelie prudce zvedla. Vynořila jsem svůj obličej nad hladinu a nahnala vzduch do plic. Můj zrak byl rozmazaný z nedostatku kyslíku. Amelie stála po kolena v řece a něco křičela. Její křik pro mě zněl jen jako tlumené zvuky. Obrysy se postupně zaostřovaly, Amelie na mne ukazovala. Dech se mi zastavil, když jsem si uvědomila hluk vodopádu za sebou. Ohlédla jsem se přes rameno a žaludek se mi stáhl strachem. Proud mě táhl k přepadu. Co nejrychleji jsem se otočila a snažila zabrat rukama. Chvíli jsem dokázala proudu vzdorovat, ale svaly mi začaly ochabovat. V řece se náhle objevil malý vír a stáhl mne do hlubin. Kopala jsem kolem sebe a máchala rukama. Nebyla jsem schopna se ve vířící vodě zorientovat. Jen jsem zahlédla konec dna na přepadu a už padala dolů spolu s divokým vodopádem.

Hlavou mi běžely myšlenky na všemožné úrazy, zlomené kosti a na otřesnou smrt. Přes řítící se kapky jsem zahlédla blížící se hladinu a nejspíš i svůj konec. Pevně jsem zavřela oči, zhluboka se nadechla a v duchu pronesla poslední omluvu Amelii za vše zlé, co se mezi námi stalo. Poslední, co jsem ucítila, byly mé ruce nořící se do pěny, již vodopád vytvořil.

Můj sípavý nádech se rozlehl místností. Pod nohama byla pevná zem a někde blízko mne se ozýval ladný zvuk houslí. Ocitla jsem se v útulné středověké ložnici. Všechno okolo bylo potemnělé, jako by již bylo po soumraku. Vyhlédla jsem z malého okna a spatřila rybky

prohánějící se za sklem mezi řasami. Údiv mne donutil zamrkat. Obrátila jsem se směrem k zrcadlu, které jen potvrdilo mou domněnku. Mé vlasy a šaty se vznášely v průzračné vodě, ve které mé plíce fungovaly tak jako na souši. Přistoupila jsem k zrcadlu blíže a uvědomila si, že se nedívám na svůj odraz, ale odraz mé sestry. Jednovaječná dvojčata, podobná k nerozeznání, až na jednu skvrnku v modrých očích Amelie. Rozhlédla jsem se po místnosti. Nacházela se v ní starobylá komoda, stůl a nádherná postel s nebesy. Posadila jsem se na postel, která byla sotva pár kroků ode mě. Náhle mne začala přemáhat únava, a tak jsem ulehla do hedvábných peřin a nechala své tělo unášet spánkem a vodou.

Poryv větru pohladil mou tvář a rozcuchal mé vlasy. Ptačí zpěv se nesl vzduchem. I přes zavřená víčka jsem rozeznala velké množství slunečního světla. Poslepu jsem se otočila na břicho a otevřela oči. Kolem mne bylo hodně dřeva. Postupně jsem rozeznala, že se nacházím v malé loďce. Nad mou hlavou se rozpínala bělostná plachta. Když jsem se zvedla a vyhlédla přes palubu, má ústa se otevřela překvapením. Loďka se vznášela vysoko na nebi. Trup lodi si razil cestu skrz mléčné mráčky. Po čtyřech jsem se doplazila na příď a pozorovala ptáky. Moje nitro naplňoval zvláštní pocit volnosti a štěstí. Tmavě hnědé vlasy se vlnily v teplém vánku, který voněl po borovicích. Cítila jsem takový klid v duši jako ještě nikdy předtím. Ale pak se loďka začala čím dál více houpat. Mé tělo přepadlo přes okraj a výkřik vyděsil celé hejno ptáků, které letělo jen kousek ode mne a mé plachetnice. V zoufalé podvědomé snaze se zachytit se má ruka natáhla ke vzdalující se loďce. Zem se blížila až příliš rychle, ale já cítila, jak ztrácím vědomí, a doufala, že omdlím ještě před dopadem. Mé přání se vyplnilo. Těsně nad zemí se mé oči konečně zavřely a já upadla do spánku.

„Leo, prosím!“ slyšela jsem mlhavé nářky a své jméno. Něco mě začalo dráždit v krku. Otočila jsem hlavu nad zem a vykašlala velké množství vody. Nářek se změnil na úlevné vzlyky. Pomalu jsem se otočila zpátky na záda. Amelie klečela a držela mou hlavu na klíně. Obličej měla posetý rudými skvrnami a oči plné slz. „Co... co se stalo?“ vydralo se chraplavě z mého hrdla. Pohladila rukou mé vlasy. Tiše a nešťastně odpověděla: „Málem ses utopila.“ Začala jsem si vybavovat hádku, pád, pokoj a loďku. Byly jsme pod vodopádem, Amelie běžela za mnou po břehu, vytáhla mě z vody a zachránila mne. Pokoj a loďka musely být pouhým snem. Zvedla jsem se a pevně ji objala, slzy mi tekly po tvářích a mísily se s vodou z řeky. Ještě nikdy jsem si víc nevážila toho, že jsem naživu.